

Om Lena

Mitt hästliv började när jag var 6 år och grannarna hemma i villaområdet köpte ett russ. Russet var ett ungsto men de lånade en gammal trygg shetlandspenney som sällskap till henne och det var med honom jag invigdes i ridningen. Så småningom utökades hästskaran och som mest fanns det 4 hästar i grannarnas uthus och en liten hage mot skogen där de gick om dagarna. Jag och min syster Eva tillbringade så mycket tid vi kunde med de här hästarna, den mesta ridningen skedde barbacka på gårdsplanen eller i skogen bakom villaområdet. Det första russtoet Olilla kördes också in och vi åkte runt i samhället med rockard, det var ju som tur var, inte så mycket bilar på den här tiden.

När jag var 8 år fick jag börja på ridskolan i Södertälje, Bo Tibblin var min första ridlärare, hästarna var stora och de flesta hade manskapsadlar. Samma år när jag var 8 åkte jag också på mitt första ridläger på Svedens gård i Dalarna, där hade jag en shetlandspenney som hette Sylvester. Han var mästare på att sätta ner huvudet och hade ingen sadel så det blev rätt många avramlingar under lägret. Vid en del uteritter fick jag byta penney med min äldre syster Eva som hade en shetlandspenney med sadel och 2 år ålderskillnad vid den tiden hade en avgörande betydelse för att kunna hålla upp huvudet på den busiga pennyn!

Efter några år startade Botkyrka Ridsällskap först på Hågelby gård och senare på Skrefsta och vi började rida där! På Skrefsta tillbringade jag all min lediga tid under många år, jobbade i stallet på kvällar och helger för att tjäna ihop till extra ridlektioner och hjälpte också till med att motionera många privatägda hästar.

Jag hoppade mycket med ridskolans hästar och fick åka ut och tävla en hel del. Det var roligt och mycket lärorikt. Jag tävlade också en del på en privatägd häst där jag kom upp till LA som det hette på den tiden 1,25 var maxhöjden då!

Min syster och jag jobbade också en sommar på ett travstuteri. Det var en nyttig erfarenhet med mycket jobb men också mycket roliga upplevelser. En av dem var att det fanns dusch med varmvatten för hästarna i stallet men i lägenheten där vi bodde fanns de bara kallvatten så vi fick gå till stallet och duscha.

När jag var 17 år gick min syster ut gymnasiet och började jobba, några månader efter det köpte hon häst. Det var ett 6 månaders hingstföl efter Brabant- Slabang. När jag några år senare började jobba så började vi dela Brabant som han hette. Vi hade "Bangen" i många år och hade mycket roligt tillsammans med honom.

Vi började under den tiden hoppträna för Dadde. Det var otroligt lärorikt, vi red för honom på helgkurser när han kom till Stockholmstrakten i mer än 10 år. När vi fick ta bort "Bangen" då han var 19 år hade jag småbarn och det var inte riktigt en bra tid för att köpa en ny häst. Några år med att motionera andras hästar när de behövde hjälp och att vara medryttare följde. När min dotter gått några år på ridskola och var 12 år tyckte jag att det var dags för en ny häst. Eftersom det skulle vara en häst som vi båda kunde rida blev det en penney, trodde vi då! Ett 3-årigt connemarasto Brolötens Moët, kanske inte det bästa med tanke på min dotters ålder men jag gjorde bedömningen att det skulle kunna fungera och det har det gjort. Moët har växt över pennymåttet och är nu ungefär 1.50 men min dotter har ju också passerat pennymålden så det passar rätt bra.

Efter något år med Moët kom vi för första gången i kontakt med Craig Stevens, vi var ett gäng från vårt stall som åkte och tittade på en kurs och jag fastnade direkt för lättheten och bristen på "snobberi". Jag anmälde mig direkt till nästa kurs som var ett par månader senare, i november 2000. Jag tror att det var tur att jag kom med en unghäst som inte kunde så mycket, vilket gjorde att jag inte kände någon press att behöva prestera. För den första kursen gick väldigt mycket ut på att lära om från grunden. Inget tygeltag fick gå bakåt, för att få in det hos ryttaren så får man börja med att rida på bara en tygel och ha den andra hängande. Drar man då får man ofelbart en häst som går runt, runt med väldigt böjd hals. Om man istället går små rörelser uppåt och åt sidorna med handen kan man styra och stanna sin häst utan att ta handen bakåt.

Jag har fortsatt att rida för Craig sedan dess och ser honom som en av de få nu levande mästarna inom klassisk ridkonst. Genom Craig fick jag höra talas om Philippe Karl som hade gett ut en samling dvd filmer med klassisk ridning. Jag köpte förstas filmerna och fastnade för hans sätt att rida och den förklarande teorin. När Philippe Karl 2007 kom till Sverige för en paneldebatt stannade han även för en 2 dagars kurs. Jag lyckades komma med bland de ridande och efter att ha sett honom rida min häst ville jag väldigt gärna kunna få henne att gå på samma sätt när jag red själv.

När det sedan anordnades en instruktörskurs här i Sverige i Ecole de Légèreté så skickade jag in anmälan. Då höll jag bara väldigt få lektioner mest sitsträning på min egen häst. Utbildningen startade 2008, och av oss 8 som var med från starten är vi nu bara 3 som fortsatt alla 3 åren med Philippe Karl, och som nu även fortsätter med hans fru Bea Borelle som tagit över undervisningen i Sverige.

Det har varit en tuff kurs med höga krav men också väldigt lärorik och rolig. Allteftersom kursen fortskridit har jag utökat lektionsverksamheten och det blev svårt att hinna med både ett heltidsjobb, sin egen häst och att ge lektioner. Under drygt ett år sommaren 2010 till hösten 2011 hade jag dessutom ett PRE sto på inridning vilket alltså betydde 2 hästar att ta hand om och rida. Det var väldigt roligt att kunna omsätta kunskaperna på en ny häst helt från starten och allt gick otroligt lätt.

I början på 2012 slutade jag mitt heltidsjobb och startade EquusIT, vilket jag hoppas ska kunna ge en bra balans mellan jobben som ridinstruktör, hästtränare och konsultuppdrag inom IT och kvalitet! Moët min connemara har utvecklats mycket de senaste åren och utvecklingen fortsätter. Det bästa med det här sättet att rida och jobba med sin häst är att hästen utvecklas både fysiskt och psykiskt. Man får en häst som tänker och kan fokusera på sin ryttare eller tränare vilket möjliggör mycket små signaler och hjälper även vid jobb från marken och longering, men också gångarter och exteriör förbättras kontinuerligt. Dessutom är det väldigt skönt att alltid vara sams med sin häst efter ett ridpass.

Vi tränar nu för att få till en fin piaff och bra galoppombyten och jobbar kontinuerligt med att förbättra skolorna i alla gångarter och att få hästen mjukare och mer flexibel. I all träning jobbar jag hela tiden mot en större lätthet och ökad flexibilitet. Det betyder också att jag hela tiden behöver utveckla mig själv, förbättra sits, koordination, hjälpgivning och timing och jag märker mer och mer att när jag gör rätt så gör hästen det också.